ബംഗളൂരു നാഷണൽ സ്കൂൾ ഓഫ് ഇൻഡ്യയുടെ മുൻ വൈസ്-ചാൻസലറും സുപ്രീം കോടതിയുടെ നാഷണൽ ജുഡീഷ്യൽ അക്കാദമി ഡയറക്ടറുമായിരുന്നു പ്രൊഫ.ജി.മോഹൻ ഗോപാൽ. 2012 മുതൽ 2019 വരെ സുപ്രീം കോടതിയുടെ കോർട്ട് മാനേജ്മെന്റ് സിസ്റ്റംസ് കമ്മിറ്റിയുടെ ചെയർമാനായും അദ്ദേഹം സേവനമനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. നീതിന്യായ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ പരിഷ്ക്കരണത്തിലും, നിയമ പ്രശ്നങ്ങളിലുമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇടപെടലുകൾ ശ്രദ്ധേയങ്ങളാണ്. നീതി-ന്യായ വ്യവസ്ഥ, മനുഷ്യാവകാശ സംരക്ഷണം തുടങ്ങിയ മേഖലകളിലെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ സമകാലിക സാമൂഹ്യ സേവന രംഗത്തെ സജീവ സാന്നിദ്ധ്യമാണ് പ്രൊഫ.മോഹൻ ഗോപാൽ. സ.സി.കെ.ചന്ദ്രപ്പന്റെ 12-ാമത് ചരമവാർഷിക ദിനമായ 2024 മാർച്ച് 22-ന് സി.കെ.ചന്ദ്രപ്പൻ സെന്റർ ഫോർ സോഷ്യൽ ജസ്റ്റീസ് സംഘടിപ്പിച്ച വെബിനാറിൽ ഡോ.മോഹൻ ഗോപാൽ നടത്തിയ പ്രഭാഷണമാണ് ഇതോടൊപ്പം.

പൗരത്വ ഭേദഗതി നിയമം മതനിരപേക്ഷതക്ക് എതിരാകുന്നതെങ്ങനെ?

പ്രൊഫ.ജി.മോഹൻ ഗോപാൽ

പൗരത്വ ഭേദഗതി നിയമത്തെക്കുറിച്ച് ഇന്ന് ധാരാളം ചർച്ചകൾ നടക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ നിയമത്തെക്കുറിച്ചും അതിൽ വരുത്തിയ ഭേദഗതികളെക്കുറിച്ചും അവയുടെ പ്രത്യാഘാതങ്ങളെക്കുറിച്ചും വ്യക്തമായി അറിവുള്ളവർ വളരെ കുറച്ച് പേർ മാത്രമാണ്. അതിന്റെ വിശദാംശങ്ങൾ നാം സാധാരണ ജനങ്ങളിൽ എത്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

"സിറ്റിസൺസ് അമെന്റ്മെന്റ് ആക്ട് (സി.എ.എ.)" അഥവാ പൗരത്വ ഭേദഗതി നിയമം എന്നതിനെക്കുറിച്ച് വിശദീകരിക്കുന്നതിൻ മുമ്പ് "സിറ്റിസൺ"അഥവാ പൗരൻ ആരാണ് എന്ന കാര്യത്തിൽ വ്യക്തത വരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. ''സിറ്റിസൺ'' എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം സിറ്റിയിൽ (നഗരത്തിൽ) താമസിക്കുന്നയാൾ എന്നാണ്. ഒരു ജനസമൂഹത്തിലെ അംഗമായാണ് നാം പൗരനെ കണക്കാക്കുന്നത്. പഴയ റോമ നഗരത്തിൽ "സിറ്റിസൺഷിപ്പ്" അഥവാ പൗരത്വം എല്ലാവർക്കും ലഭ്യമല്ലായിരുന്നു. ചിലർക്ക് മാത്രമായി അത് പരിമിതപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. അവർക്ക് വളരെ ഉന്നതവും ഉൽകൃഷ്ടവുമായ അംഗത്വവും അധീശത്വവും അവകാശാധികാരങ്ങളും നൽകിയിരുന്നു. അതേസമയം മറ്റുള്ളവർക്ക് അത്തരത്തിലുള്ള പ്രത്യേകാവകാശങ്ങളൊന്നും നൽകാതെ താഴ്ന്ന പദവിയിലുള്ളവരായും കണക്കാക്കിയിരുന്നു. ഇവരെ 'അടിമകൾ' എന്നോ 'കുടിയാന്മാർ' എന്നോ ഒക്കെയാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. അവർക്ക് പൗരത്വം നൽകിയിരുന്നില്ല. ഒരു തരം നീചമായ സ്ഥാനമാണ് അടിമകൾ എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഈക്കൂട്ടർക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നത്.

അതുപോലെ പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അമേരിക്കയിൽ നടന്ന ആഭ്യന്തര യുദ്ധത്തിന് മുമ്പായി അവിടുത്തെ ആഫ്രിക്കൻ വംശജരായ കറുത്ത വർഗ്ഗക്കാർക്കും പൗരത്വം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവരും അവിടുത്തെ അടിമകളായിരുന്നു. അവർക്ക് പൗരത്വത്തിൻ അവകാശമില്ലന്ന് അമേരിക്കയിലെ സുപ്രീം കോടതി തന്നെ അന്ന് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ മുമ്പ് സമൂഹത്തിലെ വരേണ്യവർഗ്ഗത്തിന് മാത്രം ലഭ്യമായിരുന്ന സ്ഥാനമായിരുന്നു പൗരത്വം എന്ന പദവി.

കാലക്രമേണ "പൗരൻ" ആയാലും "അടിമ" ആയാലും എല്ലാവരും മനുഷ്യരാണ് എന്നും എല്ലാവരും സമൂഹത്തിലെ അംഗങ്ങളാണ് എന്നുമുള്ള ബോധം ഉയർന്ന് വരികയും ആ ബോധം ജനാധിപത്യ ആശയമായി വികസിക്കുകയും ചെയ്തതോടെ ശ്രേണീകരിക്കപ്പെട്ട ഈ അസമത്വം കുറഞ്ഞു തുടങ്ങി. സമത്വത്തിലധിഷ്ഠിത മായ ഒരു സമൂഹമാണ് വേണ്ടതെന്ന ബോധം വ്യാപകമായി. അതോടെ പൗരന്മാരും അല്ലാത്തവരും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം കുറഞ്ഞു വന്നു. പൗരത്വം എന്നത് എല്ലാവർക്കും ലഭ്യമാകുന്ന ഒരു കൂട്ടം അവകാശമണെന്ന നില കൈവന്നു. അതേസമയം പൗരന്മാരല്ലാത്തവർക്ക് അത് നിഷേധിക്കപ്പെടുന്ന വ്യവസ്ഥകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. പൗരത്വമില്ലാത്ത ഒരാളിന് ഒരു രാജ്യത്ത് താമസിക്കാനാവില്ല എന്നതാണ് അതിനൊരു ഉദാഹരണം.

ഇൻഡ്യൻ ഭരണഘടനയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള മൗലികാവകാശങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ നാല് അവകാശങ്ങൾ മാത്രമേ ഒരു പൗരന് അനുഭവിക്കാൻ കഴിയൂ എന്ന് കാണാം. മറ്റെല്ലാ അവകാശങ്ങളും എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും ഒരുപോലെ അനുഭവവേദ്യമാണ്. അതായത് ഇൻഡ്യൻ ഭരണഘടന 'പൗര'നേക്കാൾ പ്രാധാന്യം 'മനുഷ്യ'ന് നൽകി പൗരന്റെ പ്രാധാന്യം കുറച്ചിരിക്കുകയാണ് എന്നർത്ഥം.

''ഇൻഡ്യൻ കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷൻ'' (ഇൻഡ്യൻ ഭരണഘടന) കേവലം ഒരു പുസ്തകമല്ല. അത് ഒരു പ്രക്രിയയാണ്. 'കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷൻ' എന്നാൽ രൂപവൽക്കരണം എന്നർത്ഥം. "കോൺസ്റ്റി റ്റ്യൂഷൻ ഓഫ് എ കമ്മിറ്റി"എന്നാൽ ഒരു സമിതിയുടെ രൂപവൽക്കരണം എന്നർത്ഥമാകുന്നത് പോലെ 'കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷൻ ഓഫ് ഇൻഡ്യ' എന്നാൽ ഇൻഡ്യയുടെ രൂപവൽക്കരണം എന്നാണർത്ഥം. ഈ സങ്കൽപ്പമാണ് ഭരണഘടനയുടെ ആമുഖത്തിലുള്ളത്.

“ഇൻഡ്യയിലെ ജനങ്ങളായ നാം” എന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ ആമുഖം ആരംഭിക്കുന്നത്. “ഇൻഡ്യയിലെ പൗരന്മാരായ നാം” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടല്ല. ഭാരതം എന്ന ഉപഭൂഖണ്ഡത്തിലെ ജനങ്ങളായ നാം ഇൻഡ്യയെ ഒരു പരമാധികാര, സ്ഥിതി സമത്വ, മതേതര റിപ്പബ്ളിക്കായി രൂപവൽക്കരിക്കണമെന്ന് തീരുമാനിച്ചതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ആ രൂപീകരണ പ്രക്രിയയുടെ വിശദാംശങ്ങളാണ് ഭരണഘടനയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്.

ഇപ്രകാരം എല്ലാവർക്കും തുല്യമായ അവകാശമുണ്ടായിരിക്കണം എന്ന തത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് നാം നമ്മുടെ ഭരണഘടനക്ക് രൂപം നൽകിയത്. നാമെല്ലാം മനുഷ്യരാണെന്ന് സാർവ്വത്രികമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടതും മാനവീകതയിലധിഷ്ഠിതവുമായ ഒരു ബോധമാണ് അതുവഴി ഇൻഡ്യാക്കാരിൽ ഉരുത്തിരിഞ്ഞത്.

ഇൻഡ്യാക്കാരായ നമുക്ക് വിദേശ രാജ്യങ്ങളിൽ പോകാം. അവിടെ സ്ഥിരമായി താമസിക്കാനാവില്ല എന്നതൊഴിച്ചാൽ അവിടുത്തെ ജനങ്ങൾക്ക് തുല്യമായ അവകാശങ്ങൾ നമുക്കും ലഭിക്കും. അന്താരാഷ്ട്ര മനുഷ്യാവകാശ നിയമ സംഹിതയിൽ വലിയൊരു തത്വമുണ്ട്. “പ്രിൻസിപ്പിൾ ഓഫ് നോൺ-റീഫൗൾമെന്റ്” എന്നാണ് ആ തത്വം അറിയപ്പെടുന്നത്. അതു പ്രകാരം ഒരാൾ തന്റെ രാജ്യത്ത് മതപരമായോ രാഷ്ട്രീയപരമായോ അല്ലങ്കിൽ മറ്റെന്തെങ്കിലും കാരണത്താലോ പീഡനമനുഭവിക്കുന്നുവെന്നും അവിടെ തന്റെ ജീവന് ഭീഷണിയുണ്ടെന്നോ മനുഷ്യത്വരഹിതമായ പെരുമാറ്റത്തിന് വിധേയനാവുന്നുവെന്നോ പറഞ്ഞ് മറ്റൊരു രാജ്യത്ത് അഭയം തേടിയാൽ അത് നിരസിക്കരുതെന്നും അയാൾ അഭയം തേടിയതിന് പിന്നിലെ കാരണം യഥാർത്ഥമാണെങ്കിൽ അയാളെ ആ രാജ്യം ഉൾക്കൊള്ളണമെന്നുമാണ് ഈ തത്വം അനുശാസിക്കുന്നത്.

അതിനാൽ ആദ്യമായി നാം നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ജനങ്ങളോട് പറയേണ്ടത് ഏത് രാജ്യത്തുള്ളയാളായലും ഏത് മതത്തിൽപ്പെട്ടയാളായാലും എല്ലാവരും മനുഷ്യരാണെന്ന് അംഗീകരിക്കുകയും എല്ലാ വിധത്തിലുമുള്ള അവകാശ ങ്ങൾക്ക് എല്ലാവരും അർഹരാണെന്നും മറ്റൊരു രാജ്യത്തെ ആൾക്കാരായതിനാൽ അവരോട് മനുഷ്യത്വരഹിതമായി പെരുമാറുകയോ അവരോട് വിവേചനം കാട്ടുകയോ അവരെ അപരവൽക്കരിക്കുകയോ ചെയ്യരുത് എന്ന ബോധം ഉൾക്കൊള്ളണമെന്നുമാണ്.

ഈയൊരു ബോധം ഏറ്റവുമാദ്യം ഉൾക്കൊള്ളേണ്ടത് നാം ഇൻഡ്യാക്കാരാണ്. കാരണം ജനസംഖ്യ ധാരാളമുള്ള ഇൻഡ്യയിൽ നിന്നും അനേകം പേർ വിദേശത്തേക്ക് തൊഴിൽ തേടിയും മറ്റും പോകുന്നുണ്ട്. വിദേ ശത്ത് പോകുമ്പോൾ അവിടുത്തെ ജനങ്ങൾക്കുള്ള അടിസ്ഥാനാവകാശങ്ങൾ നമുക്കും ലഭിക്കണം എന്ന് പറയാൻ നമുക്ക് സാധിക്കണം. അത് സാധിക്കണമെങ്കിൽ നാം നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വിവേചനം കാണിക്കാതിരിക്കണം. ഇന്ന് നാമിവിടെ വിവേചനം കാണിച്ചാൽ നാളെ വിദേശത്തുള്ള ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ രാജ്യത്തോ മുസ്ളിം രാജ്യത്തോ നാം പോകുമ്പോൾ അവരും നമ്മോട് അതേപോലെ വിവേചനം കാട്ടിയെന്ന് വരാം. അത് ഏറ്റവും കൂടുതൽ പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കുന്നത് നാം ഇൻഡ്യാക്കാരെയായിരിക്കും. അതിനാൽ എല്ലാ മനുഷ്യരെയും ജാതി, മത, വർഗ്ഗ, വർണ്ണ വ്യത്യാസം കൂടാതെ സമഭാവേന കാണണമെന്ന തത്വം നാം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിപ്പിക്കണം.

നേരത്തേ സൂചിപ്പിച്ച പോലെ എല്ലാവർക്കും തുല്യമായ അവകാശമുണ്ടായിരിക്കണം എന്ന വിശാലമായ തത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് നാം നമ്മുടെ ഭരണഘടനക്ക് രൂപം നൽകിയത്. ഇൻഡ്യയിൽ ജനിക്കുന്ന എല്ലാവരും ഇൻഡ്യൻ പൗരന്മാരായിരിക്കുമെന്നായിരുന്നു ഭരണഘടനയിൽ ആദ്യമുണ്ടായിരുന്ന വ്യവസ്ഥ. അച്ഛനോ അമ്മയോ ഏത് രാജ്യത്തുള്ളവരായാലും ഇൻഡ്യയിൽ ജനിക്കുന്നവർ എല്ലാവരും ഇൻഡ്യൻ പൗരന്മാരായിരിക്കും. കുറേക്കാലത്തിന് ശേഷം ഈ വ്യവസ്ഥയിൽ ഒരു ചെറിയ നിബന്ധന കൊണ്ടു വന്നു. ഇൻഡ്യയിൽ ജനിച്ചാൽ മാത്രം പോര, മാതാപിതാക്കളിൽ ആരെങ്കിലും ഒരാൾ ഇൻഡ്യൻ പൗരനായിരിക്കണമെന്നായിരുന്നു ആ നിബന്ധന. കുറേക്കാലം കൂടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ നാം വീണ്ടും ഒരു മാറ്റം കൂടി കൊണ്ടു വന്നു. അമ്മയോ അച്ഛനോ ആരെങ്കിലും ഒരാൾ ഇൻഡ്യൻ പൗരനായിരിക്കണമെന്നത് കൂടാതെ മറ്റേയാൾ അനധികൃത കുടിയേറ്റക്കാരനോ കുടിയേറ്റക്കാരിയോ ആയിരിക്കരുത് എന്നായിരുന്നു ആ ഭേദഗതി. ഇത്തരത്തിൽ ഭേദഗതികൾ വരുത്തിയെങ്കിലും ഏറെക്കുറെ ഉദാരമായ ഒരു സമീപനമാണ് നാം നമ്മുടെ ഭരണഘടനയിൽ പൗരത്വ വ്യവസ്ഥകൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചത്.

ഇൻഡ്യ-പാകിസ്ഥാൻ വിഭജന കാലത്ത് പാകിസ്ഥാനിൽ നിന്നും ഒരു നിശ്ചിത സമയപരിധിക്കുള്ളിൽ ഇൻഡ്യയിലേക്ക് വന്നവർക്ക് സ്വയമേവ ഇൻഡ്യൻ പൗരത്വം ലഭിക്കും. പക്ഷേ ഇൻഡ്യയിൽ നിന്നും പാകിസ്ഥാനിലേക്ക് പോയ ശേഷം മടങ്ങുന്നവർക്ക് സ്വയമേവ ഇൻഡ്യൻ പൗരത്വം ലഭിക്കില്ല എന്ന ഒരു ഭേദഗതി പിന്നീട് കൊണ്ടുവന്നു. പാകിസ്ഥാനിലേക്ക് പോകുന്നവർക്ക് ഒരു സ്ഥിരം നിരോധനമാണ് ഈ ഭേദഗതിയിലൂടെ നാം ഏർപ്പെടുത്തിയത്. ഈ ഭേദഗതിയിൽ മുസ്ളിം എന്ന് എടുത്ത് പറഞ്ഞിട്ടില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽക്കൂടിയും പാകിസ്ഥാനിലേക്ക് പോകുന്നവർ മുസ്ളിം സമുദായത്തിൽപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. ഈ ഭേദഗതിയോടെയാണ് മുസ്ളിം സമുദായത്തോടുള്ള നിഷേധാത്മക

നിലപാടിന് തുടക്കം കുറിക്കുന്നതെന്നും പൗരത്വത്തോടുള്ള നമ്മുടെ നിലപാടുകൾക്ക് വഴിതെറ്റിപ്പോയതെന്നും കാണാം.

രാജ്യത്തിന് സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ച വേളയിൽ ഇവിടെ ജനിക്കുന്ന എല്ലാവർക്കും പൗരത്വം ഉറപ്പായിരുന്നുവെങ്കിൽ പിന്നീട് കൊണ്ട് വന്ന ഭേദഗതികളിലൂടെ വിവേചനം തലപൊക്കാനാരംഭിച്ചു. എന്നാൽ 2003–ൽ കൊണ്ട് വന്ന പൗരത്വ ഭേദഗതി നിയമമായിരുന്നു ഇതിലേറ്റവും അപകടം പിടിച്ചത്. 2003–ൽ വടക്ക് കിഴക്കൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ വലിയ തോതിൽ നുഴഞ്ഞുകയറ്റം നടക്കുന്നുവെന്ന പ്രചരണം ഉയർന്നതിനെത്തുടർന്ന് വരുത്തിയ ഈ ഭേദഗതികൾ പ്രകാരം ഒരു ദേശീയ പൗരത്വ രജിസ്റ്റർ സ്ഥാപിക്കാനുള്ള വ്യവസ്ഥ കൊണ്ടുവന്നു. ഈ ഭേദഗതിയാണ് ഇപ്പോൾ നടപ്പാക്കാൻ പോകുന്നത്.

ഇത് പ്രകാരം ഇൻഡ്യയിലെ എല്ലാവരും നിർബന്ധമായും പൗരത്വ രജിസ്റ്ററിൽ രജിസ്റ്റർ ചെയ്യണം. അതിൽ രജിസ്റ്റർ ചെയ്യാത്തവർ ഇൻഡ്യൻ പൗരനല്ല. മറിച്ച് അയാൾ പാസ്പോർട്ടില്ലാത്ത അന്യരാജ്യക്കാരനും "അനധികൃത കുടിയേറ്റ"ക്കാരനുമാണ്. 'അനധികൃത കുടിയേറ്റക്കാരൻ' എന്ന് ഈ ഭേദഗതിയിലൂടെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട സംജ്ഞ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. അയാൾക്ക് യാതൊരു വിധ പൗരാവകാശങ്ങളുമില്ല. അയാളെ ജയിലിലോ അല്ലങ്കിൽ തടങ്കൽപാളയത്തിലോ അടച്ചിടാം. പൗരത്വ രജിസ്റ്ററിൽ രജിസ്റ്റർ ചെയ്യാനെത്തുന്ന ഒരാൾ താൻ അനധികൃത കുടിയേറ്റക്കാരനല്ലന്നും ഇൻഡ്യൻ പൗരനാണെന്നും തെളിയിക്കണം. അത് ഓരോരുത്തരുടേയും ഉത്തരവാദിത്വമാണ്. അപ്രകാരം തെളിയിക്കാനായില്ലങ്കിൽ അയാളെ രജിസ്റ്റർ ചെയ്യിക്കില്ല. അതോടെ അയാൾ ഇൻഡ്യൻ പൗരനല്ലാതായിത്തീരും.

എന്റെ തന്നെ ഉദാഹരണം ചൂണ്ടിക്കാട്ടി ഞാൻ ഈ വ്യവസ്ഥയുടെ അപകടത്തെക്കുറിച്ച് വിശദീകരിക്കാം. ഞാൻ ഇൻഡ്യയിൽ ജനിച്ചയാളാണ്. എന്നാൽ എന്റെ പക്കൽ അതിനുള്ള തെളിവില്ല. എന്നെ എന്റെ അമ്മ പ്രസവിച്ചത് തിരുവനന്തപുരത്തുള്ള ഓരാസ്പത്രിയിലാണെന്ന് അമ്മ പറഞ്ഞ് എനിക്കറിയാം. എന്റെ അമ്മ കോഴിക്കോട്ടുകാരിയാണെന്നും എന്റെ അച്ഛൻ കരുനാഗപ്പള്ളിയിലെ ഒരു പ്രശസ്ത തറവാട്ടംഗവുമാണെന്നും എനിക്കറിയാം. പക്ഷേ അതിനുള്ള തെളിവൊന്നും എന്റെ പക്കലില്ല. ഞാനൊരു ഇൻഡ്യൻ പൗരനല്ല എന്ന് ആരെങ്കിലും ആക്ഷേപമുന്നയിച്ചാൽ മറിച്ച് തെളിയിക്കാൻ എന്റെ കയ്യിൽ തെളിവൊന്നുമില്ല. പാസ്പോർട്ടോ ആധാറോ ഒന്നും അതിനുള്ള ആധികാരിക രേഖയല്ല. എന്റെ ജനന സർട്ടിഫിക്കറ്റോ എന്റെ മാതാപിതാക്കളുടെ ജനന സർട്ടിഫിക്കറ്റോ ആണ് ആധികാരിക രേഖ. ഇതു രണ്ടും എന്റെ പക്കലില്ല. അതില്ലാത്ത പക്ഷം ഞാനൊരു ഇൻഡ്യൻ പൗരനാണെന്ന് തെളിയിക്കാൻ എനിക്ക് കഴിയില്ല. അതിന് കഴിയാത്തപക്ഷം എനിക്ക് ദേശീയ പൗരത്വ രജിസ്റ്ററിൽ രജിസ്റ്റർ ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല. രജിസ്റ്റർ ചെയ്തില്ലങ്കിൽ അനധികൃത കുടിയേറ്റക്കാരനായി മുദ്രകുത്തപ്പെട്ട് എന്നെ തടങ്കലിലാക്കാം. ഇതാണ് 2003–ലെ ഭേദഗതി പ്രകാരം ദേശീയ പൗരത്വ രജിസ്റ്ററിലൂടെ സൃഷ്ടിച്ച ഏറ്റവും വലിയ അപകടം.

2019–ൽ പൗരത്വ നിയമത്തിൽ കൊണ്ട് വന്ന ഭേഗതി എന്താണ്? 2014 ഡിസംബർ 31–ന് മുമ്പ് അഫ്ഗാനിസ്ഥാൻ, ബംഗ്ലാദേശ്, പാകിസ്ഥാൻ എന്നീ മൂന്ന് അയൽ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും ഇൻഡ്യയിൽ അഭയം തേടിയ ഹിന്ദു, സിക്ക്, ബുദ്ധ, ജൈന, പാഴ്സി, ക്രിസ്ത്യൻ മത വിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെടുന്നവർ അപേക്ഷിച്ചാൽ ഇൻഡ്യൻ പൗരത്വം നൽകുമെന്ന ഭേദഗതിയാണത്. തീർച്ചയായും ഈ ഭേദഗതി വിവേചനാപരമാണ്. അതെങ്ങിനെ വിവേചനാപരമാകുന്നുവെന്ന് നോക്കാം.

പൗരത്വമെന്നാൽ ഒരു ജനസമൂഹത്തിന്റെ സങ്കലനമാണ്. ഇൻഡ്യൻ ഭരണഘടന വിഭാവനം ചെയ്ത പൗരത്വം എല്ലാ മനുഷ്യരേയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒന്നായിരുന്നു. ലോകത്തുള്ള ആരായാലും ഏത് മതത്തിൽപ്പെട്ടയാളായാലും ഇവിടെ ജനിച്ചാൽ ഇവിടുത്തെ പൗരനായി കണക്കാക്കുമായിരുന്നു. ആ സമൂഹം വൈവിദ്ധ്യവും, സാഹോദര്യവും ഉദാരമനസ്സും മതനിരപേക്ഷതയുമുള്ള ഒരു സമൂഹമാകുമായിരുന്നു. മറിച്ച് ഇപ്പോൾ ഈ ഭേദഗതികളിലൂടെ നാം ചെയ്തതെന്താണ്? ആ സമൂഹത്തിൽ നമ്മൾ ആറു മതങ്ങൾക്ക് മാത്രം മുൻഗണന നൽകി. ബാക്കിയുള്ള മതക്കാരെ നമ്മുടെ ബഹുസ്വരസമൂഹത്തിൽ നിന്നും പുറത്താക്കി. അതിനർത്ഥം ഈ ആറു മതസ്ഥർ ഒഴികെയുള്ളവർക്ക് ഇൻഡ്യയിൽ ഇടമില്ല എന്നതാണ്. അവർക്ക് തുല്യത നൽകാനാവില്ല എന്ന ശക്തമായ സൂചന തന്നെയാണത്. ഇത് സമൂഹത്തെ വിഭജിക്കുകയാണ്. ഇത് മതങ്ങളുടെ പേരിൽ വിവേചനം കാട്ടുകയാണ്.

സമൂഹത്തെ ഇപ്രകാരം മതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിഭജിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന ഭവിഷ്യത്തിനെക്കുറിച്ച് നാം ആലോചിക്കണം. പഴയ റോമ സാമ്രാജ്യത്തിലെന്ന പോലെ ചിലർക്ക് കൂടുതൽ അവകാശാധികാരങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നതും മറ്റുള്ളവർക്ക് യാതൊരു വിധ അവകാശങ്ങളുമില്ലാത്ത ശ്രേണീകരിച്ചതും വിഘടിച്ചതുമായ ഒരു സമൂഹമായി നമ്മൾ മാറും. ചാതുർവർണ്യത്തിലേക്കും ബ്രാഹ്മണ്യത്തിലേക്കുമുള്ള തിരിച്ചുപോക്കിന്റെ ആദ്യപടിയായിരിക്കും അത്.

ഇപ്രകാരം വളരെ അപകടകരമായ ഒരു സാഹചര്യത്തിലേക്കാണ് നാം നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. സമൂഹത്തിന്റെ സ്വഭാവം മാറ്റി ശ്രേണീകരിച്ചതും പ്രത്യേക അവകാശങ്ങൾ കൈയ്യാളുന്ന പൗരന്മാരുള്ള ഒരു സമൂഹത്തെ വാർത്തെടുക്കുകയാണ് ഈ നിയമത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. എന്തുകൊണ്ടാണിത് സംഭവിക്കുന്നത്? ഹിന്ദു എന്നുള്ള ഒരു സ്വത്വത്തെ നിർമ്മിച്ചെടുക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിന്റെ ഭാഗമായാണ് ഇത് സംഭവിക്കുന്നത്. ഹിന്ദുത്വം എന്ന മതപരമായ സങ്കൽപ്പം വളരെ ലോലവും ദുർബ്ബലവുമായ ഒന്നാണ്. 1925 സെപ്തംബർ 27–നാണ് ആർ.എസ്.എസ്. എന്ന സംഘടന ജനിക്കുന്നത്. അതിന്റെ പതിനൊന്നാം ദിവസം ശ്രീ നാരായണഗുരു പറഞ്ഞത് "ഹിന്ദുവെന്നൊരു മതമേ ഇല്ലല്ലോ. ഹിന്ദുസ്ഥാനിൽ വസിക്കുന്നവരെ ഹിന്ദുക്കൾ എന്ന് വിദേശികൾ വിളിച്ചുവെന്നേയുള്ളു. ക്രിസ്ത്യൻ, ഇസ്ലാം തുടങ്ങിയ വിദേശ മതങ്ങളൊഴികെ ഇൻഡ്യയിൽ ഉത്ഭവിച്ച മതങ്ങളെയെല്ലാം അവർ 'ഹിന്ദു' എന്ന പൊതു പദവി നൽകി" എന്നാണ്. (1925 ഒക്ടോബർ 8–ന് സി.വി.കുഞ്ഞുരാമൻ ശ്രീനാരായണഗുരുവുമായി നടത്തിയ അഭിമുഖ സംഭാഷണത്തിനിടയിലാണ് ഗുരുദേവൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞത്. പ്രസ്തുത അഭിമുഖം 1925 ഒക്ടോബർ 9–ലെ 'കേരളകൗമുദി' പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു).

1946 മുതൽ 1949 വരെ ഭരണഘടന അസംബ്ലി (കോൺസ്റ്റിറ്റ്യുവന്റ് അസംബ്ലി) യിൽ നടന്ന ഭരണഘടന രൂപീകരണ ചർച്ചകളിലും "ഹിന്ദു"വെന്നാൽ ഉയർന്ന ജാതിയിൽപ്പെട്ടവർ എന്നാണ് വിവക്ഷിച്ചിരുന്നത്. മറ്റുള്ളവരാരും ഹിന്ദുക്കളല്ല. എന്നാൽ വളരെ ചുരുങ്ങിയ സമയം കൊണ്ട് ഹിന്ദുവെന്നതിനെ മതപരമായ അസ്തിത്വമാക്കി വളർത്തിയെടുത്തിരിക്കുകയാണ്. അതിനെക്കുറിച്ച് പ്രശസ്തനായ പത്ര പ്രവർത്തകനും ഗ്രന്ഥകാരനുമായ അക്ഷയ് മുകുൾ "ഗീത പ്രസ്സ് ആൻഡ് കൺസ്ട്രക്ഷൻ ഓഫ് ഹിന്ദു ഇൻഡ്യ" എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. ആ ഗ്രന്ഥത്തിന് 2015–ൽ ഒരു അവാർഡ് ലഭിച്ചു. ആ അവാർഡ് ദാനം നിർവഹിക്കാൻ സംഘാടകർ പ്രധാനമന്ത്രിയെയായിരുന്നു ക്ഷണിച്ചിരുന്നത്. പ്രധാനമന്ത്രി നരേന്ദ്ര മോദിയിൽ നിന്നും ആ അവാർഡ് സ്വീകരിക്കില്ലന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ച് അക്ഷയ് മുകുൾ ആ ചടങ്ങിലേ പങ്കെടുത്തില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഹിന്ദു ഇൻഡ്യയെ നിർമ്മിക്കാനുള്ള പദ്ധതികളെക്കുറിച്ച് സവിസ്തരം വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ഹിന്ദുത്വം ഒരു രാഷ്ട്രീയ പദ്ധതിയാണ്. ആ ഹിന്ദുത്വത്തിനെ കേന്ദ്രബിന്ദുവായി പ്രതിഷ്ഠിച്ച് ഹിന്ദി ഭാഷ, ഹിന്ദു സംസ്ക്കാരം, ഹിന്ദു രാഷ്ട്രം എന്ന രാഷ്ട്രീയ അജണ്ട നടപ്പാക്കുകയാണ്. ഹിന്ദി–ഹിന്ദു–ഹിന്ദുസ്ഥാൻ എന്ന അടിത്തറയിലുള്ള രാഷ്ട്രം സൃഷ്ടിക്കുകയാണ് ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യം. ഈ ഹിന്ദുരാഷ്ട്ര സിദ്ധാന്തത്തിൻ പിന്നിലുള്ളത് ബ്രാഹ്മണ്യത്തിലേക്കും വർണ്ണാശ്രമത്തിലേക്കും തിരികെ പോയി സവർണ്ണ ഏകാധിപത്യ രാഷ്ട്രം സ്ഥാപിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യമാണ്. ഹിന്ദു രാഷ്ട്രമെന്നാൽ ബ്രാഹ്മണ്യ രാഷ്ട്രമാണ്. ഹിന്ദുത്വത്തിന്റെ കാതലായ സവിശേഷത തന്നെ ശ്രേണീകരണവും അസമത്വവുമാണ്. അതിനാൽ ഹിന്ദു രാഷ്ട്രം അസമത്വ രാഷ്ട്രമായിരിക്കും. ഹിന്ദു രാഷ്ട്രത്തിലുള്ള എല്ലാവരും ജനനത്തിന്റേയോ പദവിയുടേയോ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ശ്രേണീകരിക്കപ്പെട്ടവരായിരിക്കും.

ഈ ഗൂഢപദ്ധതിയുടെ ഭാഗമാണ് 2019–ലെ പൗരത്വ ഭേദഗതി നിയമം. അത് ഹിന്ദുരാഷ്ട്രത്തിന്റെ ശിലാന്യാസമാണ്. ഹിന്ദുരാഷ്ട്ര സങ്കൽപ്പം ഒരു ഭീകര സങ്കൽപ്പമാണ്. ആ സങ്കൽപ്പം സാക്ഷാത്ക്കരിക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് നടക്കുന്നത്. അത് ഒരു വിധത്തിലും നാം അനുവദിക്കാൻ പാടില്ല. അത് നമ്മെ ശ്രേണീകരിച്ച് അടിമകളാക്കി പഴയ വേദകാല സാമൂഹ്യകാലഘട്ടത്തിലേക്കും മനുഷ്യത്വം പോലും നിഷേധിക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിലേക്കും തിരികെ കൊണ്ടുപോകും. അതിനാൽ നാമെല്ലാവരും ജാതിമത ഭേദമില്ലാതെ ഒരേ മനസ്സോടെ ഒന്നിച്ച് നിന്ന് ഈ നിയമത്തെ രാഷ്ട്രീയമായി പ്രതിരോധിക്കണം.